

ἀρμόζει, ὅχι, εἰς τὴν παντοδυναμίαν σου τὸ ψεῦδος, ἡ γαλήνη ἡ ὑποκριτική.

Εἰς μόνους τοὺς ἐρεθώδεις βυθοὺς σου ἀρμόζει ἡ σιγή, ἡ γαλήνη, σιγή τῶν τάφων, γαλήνη τοῦ μηδενισμοῦ, εἰρήνη ἀτέρμονος ἐναλίου κοιμητηρίου, ἐπεστρωμένου δι' ὑποστάθμης δακρύων, διὰ μωσαϊκοῦ ἀνθρωπίνων ὀστέων

Σιωπηλοὶ οἱ ἐρεθώδεις βυθοί σου εἰσδέχονται τὰ ὄνειρα, τοὺς πόθους, τὰς ἐλπίδας τῶν ἀνθρώπων. Χωνεύουσι τὴν βορὰν τῶν μαινομένων κυμάτων σου. Ἐνῷ δὲ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας σου, ὧ θάλασσα, ἡ ἀνθρωπίνη φιλοδοξία συγκροτεῖ μυριονέκρους ἀγῶνας, σὺ ἐν τῷ βυθῷ σου τῷ σκοτεινῷ ὑφαίνεις ἐπὶ τῶν ὀστέων τῶν ἡρώων τὴν ζωὴν ἀπειροπληθῶν ἐναλίων ὑπάρξεων. Τὰς ἐνδόξους τριήρεις, τὰς ἀσπίδας καὶ τὰ δόρατα τῶν Σαλαμινομάχων περιέκτισαν ὄστρεα καὶ μαλάκια, ὑπαμειβόμενα ἐν τῇ ροῇ τῶν αἰώνων. Τὰ κύματά σου, νεκροθάπται ἀκάματοι, κατορύττουσιν ἀτελευτήτως τοὺς χαίνοντας τάφους, τὰ δὲ ζωόφυτα τῶν ἀνηλίων ἀβύσσων σου ἐγείρουσιν ἐπὶ τῶν ὀστέων τῶν θυμάτων σου μεγαλοπρεπῆ μαυσωλεῖα, ἅτινα οὐδέποτε θέλει φωτίσει ἡ λυχνία τοῦ πόνου τῶν τεθλιμμένων, μνημεῖα ἀπρόσιτα, οἴμοι, εἰς τὸ προσκύνημα καὶ τὸ δάκρυ τῶν ἐπιζώντων.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Σ. ΛΥΚΟΥΔΗΣ

ΔΕΝ ΕΙΝΕ . . .

ΝΑΙ, δὲν εἶν' ἔρωτας αὐτὸς ποῦ σοῦ κλονεῖ τὰ στήθη·
Τὰ πείσματα, τὰ δάκρυα, ἡ ζήλεια, οἱ στεναγμοὶ σου
Οἱ πόθοι ποῦ ταράζουνε τὸ τρυφερὸ κορμὶ σου,
Εἶνε τῶν νεύρων ταραχή· 'ς τ' ἀμέτρον τὰ δύθη
Δὲν φθάνουν τῆς καρδίας σου, ποῦ αἰώνια πλεῖα ἐκοιμήθη·

Παρόμοια 'σάν φρύγανα φρεγάδαις καταπίνει
Τὸ κύμα τοῦ ἄγριου ὠκεανοῦ, ἡ μπόρα σάν τὸ παίρνη,
Κ' ἐνῷ ἀντάρα, μανητὸ τὸ μέτωπό του δέρνει,
Μέσα 'ς τὰ μαῦρα στήθια του αἰώνια νύχτα κλείνει
Καὶ βασιλεύει ἀδιάκοπη, ἀτέλειωτη γαλήνη.

(Πειραιεύς, 1890)

Γ. Κ. ΣΓΡΑΤΗΓΗΣ